

https://bia-unikal.org/?p=11928&fbclid=IwY2xjawNYRMVleHRuA2FlbQlXMAbicmlkETA5NXVIYnYzaTI5eERua2lKAR5ytgCCJ7rMRWYyPQ2nHzCaTOrUMVCQw-yb3SrlcppsgLqewgC_gmuAQowADA_aem_YC2sSn0TZfez2LcG6MiCwg

<https://feast-ed.org/if-you-would-only-listen/>

If You Would Only Listen

Ако само ме бяхте изслушали

от Елизабет Уудкок

Вчера попаднах на имейла, който бях изпратила до лекарката в най-голямата детска болница в моя град. Бях прекарала повече от час в писане на имейла, обяснявайки, че дъщеря ми отслабва и страховете ми от възможността за хранително разстройство нарастват. Чувствах се щастлива, че дъщеря ми се е съгласила на преглед при нея.

Само няколко дни след 18-ия рожден ден на дъщеря ми, лекарката ми се обади. „Няма признаци на хранително разстройство“, заяви тя. Затворих телефона и наблюдавах как дъщеря ми се усмихва от съседната стая. Опитвах се да не изглеждам победена, но тя знаеше. Тя отказа да вечеря онази вечер – и много нощи след това. Демонът беше освободен.

Ако само ме бяхте изслушали...

Само след няколко седмици състоянието на дъщеря ми очевидно се влоши. Опитвах отново друг път – нейния педиатър. Това доведе до обаждания, факсове и насочвания. И чакане. Нейният педиатър се съгласи да я види, докато ние с нетърпение очаквахме амбулаторна програма за лечение, но посещенията бяха по телемедицински канал. Тъй като не можеше да види това, което аз видях... Дъщеря ми се изтощаваше пред мен. Обадих се и я помолих да я приеме в болницата. Движенията ѝ бяха бавни. Дрехите ѝ висяха от тялото ѝ. Разбира се, тя все още ядеше, но беше толкова малко... „Няма да има проблеми, освен ако не стане още по-отпаднала“, обясни тя.

Ако само ме бяхте изслушали...

Виждах болестта в очите ѝ. Двадесет килограма загубени само за няколко седмици; бързината на загуба на тегло източваше живота ѝ. Не можех да чакам повече. Заклучих вратите на къщата и ѝ казах, че няма друг избор, освен да се качи в колата. Това беше най-лошото пътуване в живота ми. Постоянно проверявах в огледалото за обратно виждане, за да се уверя, че все още диша между сълзите и виковете си. Най-

накрая стигнах до детската болница, където съпругът ми чакаше. Тя отказа да влезе вътре и той откри, че трябва да чакаме три часа и реши да се прибере.

Ако само ме бяхте изслушали...

С последните си сили убедих и двамата да отидат на педиатър, за да ѝ проверят жизнените показатели. Те се съгласиха и тя веднага беше насочена към болницата. Аз се зарадвах. Отне ни 13 дни в болницата, за да я стабилизираме, като сърдечният ѝ ритъм се понижаваше до 30 удара през нощта. Със съпруга ми вече бяхме на една и съща вълна; тя се нуждаеше от помощ. „Най-високо ниво на грижа“, препоръчаха ни. Бяхме поканени в стая и ни дадоха елегантни брошури.

След това установихме, че възрастта ѝ е трудна за много лечебни центрове; само на седмици от юношеството, но технически само възрастен... Попаднахме в малко сателитно заведение на един от най-големите жилищни лечебни центрове в страната. Слава Богу!

Дните минаваха. Посещавахме я почти всеки ден. Нямаше предлагана семейна терапия. Не знаехме да питаме. Започнах да забелязвам студения ѝ ръце... и бялата ѝ кожа. Обадох се в заведението, за да попитам за състоянието ѝ. Бяха минали четири седмици и нямаше представа какво се случва. Бяхме наели експертите, платихме хиляди долари. Те знаеха какво правят.

В рамките на 24 часа научих, че е отслабнала значително; всъщност теглото ѝ сега беше по-малко, отколкото при приемането. Обадохме се в кабинета на педиатъра ѝ и те се съгласиха да видят дъщеря ни. Взехме я от лечебното заведение. Плачеше и крещеше. Веднага я насочиха към болницата, сега много по-болна, отколкото беше при пристигането си.

Лечебното заведение отказа да изпрати медицинските ѝ досиета в болницата, като заяви, че е празничен уикенд. Трябваше да отида с кола и да ги взема сама на следващия работен ден. Четири дни по-късно ги имах в ръцете си – и осъзнах какво се е случило. Когато я приеха, те са регистрирали грешно тегло и ръст.

Ако само ме бяхте изслушали...

Няколко дни след началото на болничния престой тя почти не ни говореше. Обади се на директора на лечебното заведение, от което я бяхме извели. Той я попита кога ще се върне. Тя го информира, че няма да я пуснем да се върне. Той я обучи как да се еманципира. Обясни ѝ тънкостите на поверителността и освобождаването на данни от архиви. Използвайки неговите препоръки, тя направи точно това. Всичко, което

можехме да направим, беше да бъдем бдителни извън болничната ѝ стая, тъй като тя отказваше нашето присъствие. Приятелите ѝ се обадиха, за да ни питат за декларацията за нейното „еманципиране“.

Ако само ме бяхте изслушали...

Следващата спирка беше лечебно заведение в другия край на страната. Много реномирано. По това време знаехме, че медицинското ѝ състояние е тежко. Със сигурност щяха да се погрижат за всичко. Не го направиха, нито пък третото заведение, в което тя сама отлетя. След като забелязах признаци на страдание... студентите ръце, бялата кожа... изпратих съобщения до лечебния екип, за да се уверя, че я наблюдават внимателно. Дъщеря ни не ни позволи да говорим директно с тях, но това не ме спря да изпращам имейли.

Ако само ме бяхте изслушали...

Изневиделица получих телефонно обаждане от терапевтката ѝ, че дъщеря ни си е тръгнала. Бях толкова изненадана. Тя обясни, че е нарушила определеното правило. Следващите думи от устата ѝ обаче накараха сърцето ми да се свие. Тя беше претеглена онази сутрин. Случайно тегло – първото, каза терапевтката ѝ, откакто пристигна преди шест седмици. Везната, обясни терапевтът, била счупена. Теглото ѝ било твърде ниско. Щели да я поправят още същия ден. Знаех по-добре.

Ако само ме бяхте изслушали...

През петте месеца, в които дъщеря ни беше в болницата и лечебните центрове, бяхме открили FEAST. Бяхме открили група за подкрепа. Бяхме открили координиран екип. Бяхме открили родители на други оцелели. Бяхме открили знания и сила.

И така, този път се вслушах в себе си.

Започнахме семейно лечение. Ежедневни прегледи. Обратно в спешното отделение. Храна. И още храна. Толкова много храна, че стомахът ѝ я болеше през цялото време и тя спеше по половин ден. Но аз настоявах. Осъществих. Тя се съпротивляваше, но знаех, че съм единственият човек, който може да спре болестта. Това ми даде невъобразима сила, дори в най-мрачните времена. След месеци на захранване, бавно, но сигурно, дъщеря ми започна да се връща. Смехът. Радостта. Любовта.

Колко ми се искаше някой да ме беше послушал. Вярвам, че нашето пътуване нямаше да е толкова трудно. Тя нямаше да се разболее толкова.

Накрая обаче спрях да задавам въпроси на другите. Слушах експертите, но сега имах силата да ги задавам на себе си. И този път ги послушах. Защото знаех как да я спася от тази болест... И го направих.

Оригинална статия: <https://feast-ed.org/if-you-would-only-listen/>